

СПРАВА «СИДОРЕНКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE SYDORENKO AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заяви № 26269/13 та 4 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 01 грудня 2022 року

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на незаконне тримання їх під вартою. У заявах № 26269/13, № 53656/13, № 1470/18 та № 27194/18 заявники також висунули інші скарги за різними статтями Конвенції.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд вказав, що коли постає питання про «законність» взяття під варту лише дотримання національного законодавства недостатньо – будь-яке позбавлення свободи має відповідати меті захисту особи від свавілля. Зважаючи на свою практику з цього питання, Європейський суд констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Щодо скаргу заявах № 26269/13 та № 53656/13 за пунктом 4 статті 5 та статтею 13 Конвенції на відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з оскарженням незаконного тримання під вартою.

Європейський суд вказав, що він розглянув основне юридичне питання, порушене в цих заявах, і немає потреби у винесенні окремого рішення щодо прийнятності та суті цих скарг.

Стосовно решти скарг у заявах № 53656/13, № 1470/18 та № 27194/18 Європейський суд зазначив, що з огляду на всі наявні у нього матеріали та належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції ці скарги не відповідають критеріям прийнятності та не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї. Європейський суд відхилив цю частину заяв відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Вирішує об'єднати заяви;

2. Оголошує прийнятними скарги на незаконне тримання під вартою та постановляє, що немає потреби розглядати прийнятність та суть скарг за пунктом 4 статті 5 та статті 13 Конвенції на відсутність ефективних засобів юридичного захисту у зв'язку з оскарженням незаконного тримання під вартою у заявах № 26269/13 та № 53656/13 і оголошує решту скарг у заявах № 53656/13, № 1470/18 та №. 27194/18 – неприйнятними;

3. Постановляє, що ці заяви свідчать про порушення пункту 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з незаконним триманням під вартою;

4. Постановляє, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам, крім заявника у заяві № 27194/18, суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. Відхиляє решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції».